

PHILIP REEVE

MEZIHUĚZDNÝ

EXPRES

Jako vždy pro Sarah Reeveovou

*Jste připraveni vstoupit do Zenova světa?
Vaše cesta začíná právě zde...*

Ještě než vlak projel K-bránou, než se kola přesunula z běžné tratě K-bahnu na prastaré hladké koleje vedoucí skrz bránu ven, nastal vždycky krátký okamžik ticha. Tak krátký, že ho cítili jen railheadi. A přesně to cítil i Zen, když poznal tu dívku: ticho na dobu jediného úderu srdce, a byl v jiném světě.

„Nikdo tam není,“ řekl a snažil se mluvit tak, aby z jeho hlasu nebyl cítit strach. O krok odstoupil od okna, i když si nemyslel, že by ho dívka mohla vidět. Stále se na ni díval. Jak ho mohla sledovat až sem? Musela být ve stejném vlaku už na Ambersaii. To ale nebylo možné, protože ji neviděl vystupovat na Klínu. Nemohla to být ta samá dívka...

Potom zvedla hlavu a zdálo se, jako by se podívala přímo na něj. Přes déšť a stín kapuce nerozeznal její rysy, ale byl si jistý tím, že je to ona.

„Pojď se mnou!“ řekla předtím.

Znala jeho jméno.

Co byla zač? Policajtko? Vražedkyně? Musela ji poslat zlatnice, pomyslel si Zen. Nedávalo to moc smysl. Vždyť přece ukradl jenom obyčejný náhrdelník, nic víc. A ve chvíli, kdy projel K-bránou, pojištění by pokrylo ztrátu. Ale jiné vysvětlení ho nenapadlo. Zlatníci z bazaru na Ambersaii si nejspíš začali najímat vrahy, kteří měli dostat každého, kdo je okradl. Dívka přešla ulici směrem k jejich domu.

Original title: **Railhead**

Copyright © Philip Reeve 2015

„Railhead“ was originally published in English in 2015. This edition is published by arrangement with Oxford University Press.

„Mezihvězdný expres“ byl původně vydán v angličtině v roce 2015. Tato edice je vydána na základě dohody s Oxford University Press.

Cover Illustration Copyright © Jan Patrik Krásný 2016

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,

v Praze roku MMXVI jako svou 4781. publikaci

Z anglického originálu přeložila Monika Dzingelová

Redigoval Milan Pohl

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Martin Mráz

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

První vydání

ISBN 978-80-252-3664-2

www.egmont.cz

ČÁST PRVNÍ
RAILHEAD

1

Poslouchej...

Běžel po ulici Harmonie, když vtom ji uslyšel. Zprvu slabě, potom jasně a hlasitěji přes hluk ulice. Siréna zněla venku ve tmě za městem jako osamělý zpěv velryb. Byl to zvuk, na který čekal. Mezihvězdný expres se řítí po trati od Zlaté křižovatky, a jak přijížděl, zpíval.

Nyní měl ke spěchu záminku. Už neutíkal proto, že spáchal trestný čin, pouze spěchal, aby chytil vlak. Byl jen Zen Starling, hubený, tmavý kluk. Pádil po ulici Harmonie s nesnáze v očích a odcizeným šperkem v kapse kabátu a kličkoval mezerami, které se náhodně otevíraly a zavíraly v davu lidí. Řady luceren zavěšených mezi starými prosklenými budovami osvětlovaly jeho tvář pokaždé, když se ohlédl za dronem, který ho pronásledoval.

Kdo by si byl pomyslel, že za ním zlatnice pošle dron? Zen měl za to, že prodejčům z bazaru na Ambersaii moc nevádí, když jsou okradeni. Pokud se ovšem nekradlo ve stejném obchodě příliš často. Možná si mysleli, že mít místo na největším trhu východních vedlejších tratí stojí za ty drobné krádeže. Kam až paměť sahala, bazar byl eldorádem pro lidi jako Zen – mladé, odvážné, nečestné a chudé hrdiny tohoto nekonečného města.

Ambersai byl velký měsíc. Špinavý žlutý kotouč jeho mateřského světa shlížel na rušné ulice jako bdělé oko, ale zdálo se, že si nikdy nevšiml Zena při krádeži jídla nebo náramků z otevřených výkladů obchodů. Někdy ho obchodníci zpozorovali, pronásledovali, vykřikovali výhrůžky a mávali bambusovými holemi, ale většinou to po pár ulicích vzdali a on měl vždycky možnost schovat se v davu. Bazar byl rušný ve dne i v noci. Otevřeno měly nejen kavárny, bary a obchody pro dospělé, ale také stánky s řemeslnými výrobky a výkupny kovů. Bazar zabíral vlastně celou čtvrť a prodávaly se na něm věci vynesené na povrch při důlní vesmírné těžbě. Pás asteroidů kolem měsíce Ambersai byl cenných kovů plný jako drahý náhrdelník.

Shodou okolností byl drahý náhrdelník přesně tím, co Zen té noci ukradl. Cítil ho v kapse, jak ho tluče do boku, když utíkal dolů po mastných schodech ke stanici a blížícímu se vlaku.

Obvykle ale nemířil tak vysoko. Většinou při svých návštěvách na Ambersaii sebral jen pár řetízků na kotník nebo kroužek do nosu, ale když si všiml toho náhrdelníku ležícího na pultu zlatnictví, zdála se mu ta příležitost moc dobrá na to, aby ji promarnil. Zlatnice byla zaměstnána přesvědčováním zákazníka, který si náhrdelník právě prohlížel, a snažila se ho zaujmout jinými a mnohem dražšími náhrdelníky. Hlídač, kterému platila za ostrahu obchodu, zrovna sledoval sportovní reportáže nebo nějaké tříděčko; měl na uších sluchátka a skelný pohled, jaký mívají lidé, kterým se přenáší obraz přímo do zrakového centra mozku.

Než si Zenův mozek uvědomil, co zamýšlejí jeho prsty, chňapl po náhrdelníku a nechal ho vklouznout do kapsy kabátu. Poté se otočil a snažil se vypadat nenuceně, když splýval s davem.

Neušel ani dvacet kroků a někdo mu zastoupil cestu. Zen měl skloněnou hlavu, takže nejprve spatřil jen těžké boty, červenou pláštěnku a řemen obepínající pas. Zvedl oči a zahlédl matné obrysy tváře ve stínu kapuce pláštěnky. Dívčí tváře, odhadoval. Ale měl čas pouze na ten jeden letmý pohled, protože zlatnice si už tou dobou uvědo-

mila, že byla okradena. Její hlídač se probral, prolétl záznamy z bezpečnostních kamer obchodu a viděl, jak Zen ukradl náhrdelník. „Zloděj!“ vykřikla zlatnice. Hlídač popadl bambusovou hůl a vydal se do davu za Zenem.

„Pojď se mnou!“ vyzvala Zena dívka.

Protlačil se kolem ní. Dívka k němu hbitě natáhla ruku a uchopila ho překvapivou silou za předloktí, až se zapotácel, ale podařilo se mu z jejího sevření vykrotit. Za sebou slyšel řev hlídače odstrkujícího bambusovou hólí nakupující stranou. „Zene Starlingu!“ vykřikla dívka v červené pláštěnce – jenže ona to přece nemohla vykřiknout, musel se přeslechnout. Jak by mohla znát jeho jméno? Běžel dál a ztratil se v davu na ulici Harmonie.

Už si začínal myslet, že ho štěstí neopustilo, když vtom za sebou uslyšel poletující dunění rotorů. Ohlédl se a spatřil dron, který se vznášel nad hlavami davu jako chroust. Měl lesklý, vážný a vojenský vzhled, po krunýři mu klouzaly odrazy neonů a jeho laserové oči rudě žhnuly. Zen měl nepříjemný dojem, že pouzdra na spodní straně dronu nesou zbraně. Kdyby ho dron našel, přinejmenším by mohl vložit jeho podobiznu a polohu do místního datového řádu a to by pak přivedlo na jeho stopu policii nebo hlídače ze zlatnictví.

Proto změnil barvu svého starého vlněného kabátu z chytřého vlákna z modré na černou, dál se tlačil davem a poslouchal sladkou píseň vlaku.

Stanice Ambersai: majestátní a vznešená jako ohromné divadlo, s logem K-bahnu vyobrazeným v písmenech modrého ohně zavěšeným nad vchodem. Reprodukory hřímavě recitovaly litanie stanic. Pod venkovními lampami se rojili brouci a můry, zrovna tak jako žebráci, děti, pouliční hudebníci, prodejci ovoce, čaje a vařených nudlí nebo rikšové hašteřící se při vnučování cen. Skrz ten rámus a klábosení byl slyšet vlak.

Zen prošel vstupními turnikety a vběhl na nástupiště. Expres právě přijížděl. Nejprve obří lokomotiva *Helden Hammerhead* se svým

dlouhým trupem pokrytým zářivými rudozlatými šupinami a poté řada rozsvícených oken. Dva staniční andělé se třepotali podél boků vagonu jako zbloudilé duhy a někteří turisté, kteří stáli vedle Zena, si na ně ukazovali a fotili si je, i když na fotkách stejně nic nebude. Zen si držel své místo ve změti ostatních cestujících K-bahnem. Strašně se chtěl ohlédnout za sebe, ale věděl, že nesmí. Pokud tam totiž dron byl, právě na tohle čekal – na ohlédnutí a provinilý výraz tváře.

Dveře se otevřely a on se protáhl kolem vystupujících do vagonu. Uvnitř to sladce vonělo, jako kdyby vlak přijel ze světa, kde bylo zrovna jaro. Zen si našel místo u okna a posadil se. Díval se na nohy, na keramickou podlahu, na vzory opotřebovaných potahů sedaček, prostě kamkoli, jen ne ven z okna, což bylo místo, kam by stočil svůj pohled nejraději. Zenovi spolucestující byli lidé jedoucí do zaměstnání a pár motorických kurýrů s androidími mozky nacpanými obchodními informacemi. Na protějších sedadlech si hověly dvě děti z bohaté rodiny cestující z K'mbussi nebo Galagastu. Byly krásné jako hvězdy z tříděček a podřimovaly ve vzájemném objetí. Zena napadlo, že by jim mohl sebrat zavazadla, až bude vystupovat. Ale štěstí mu ten večer nepřálo, a tak se rozhodl to neriskovat.

Vlak se dal do pohybu tak plynule, že to sotva postřehl. Potom se světla stanice Ambersai začala vzdalovat, hukot motorů stoupal a dunění kol se zrychlovalo. Zen se odvážil letmo pohlédnout z okna. V míhající se změti světél, která se odrážela od vagonu a městského osvětlení, bylo zprvu těžké něco rozeznat. Potom znovu spatřil dron. Držel se vedle vlaku ve výšce oken a zaměřoval na Zena soustavu čidel, kamer a kdovíčeho ještě. Na lopatkách rotoru se mu odrážely záblesky světél. Vlak vjel do tunelu a v tu chvíli už Zen neviděl nic než svůj vyzáblý odraz, široké lícní kosti chvějící se při pohybech vlaku a oči velké a prázdné jako kresba na křídlech můry.

Vlak zrychlil. Hluk stále sílil, až dokud vlak s nehlukným bouchnutím – jakýmsi *odbouchnutím* – neprojel K-bránou a vše se konejšivě ustálilo. Na jeden nadčasový okamžik se Zen ocitl mimo vesmír. Cí-

til, jak někam padá, i když už nebylo kam padat. Skrz prázdná okna zářilo cosi, co už nebylo tak docela světlem...

Potom zase přišlo odbouchnutí a vlak vyjžděl z dalšího obyčejného tunelu a zpomaloval vstříc jiné všední stanici. V tomto světě byl jasný den a působila zde nižší gravitace. Zen se pohodlně uvelebil na sedadle. S úsměvem si představil dron, jak se tisíce světelných let daleko poraženě odvrací od tunelu na Ambersaii.

Písmeno K v názvu K-brány zastupovalo KH. Byla to zkratka pro „Kwisatz Haderech“ – což v jednom z jazyků Staré Země znamenalo „zkrácení cesty“. Pouze strážní věděli, jak to celé fungovalo. Nastoupili jste do vlaku, ten projel K-bránou a vy jste vystoupili na jiné planetě. Slunce, které vám ještě před chvílí svítilo nad hlavou, se stalo jen jednou z drobných hvězd na obloze. Vesmírnou lodí by to trvalo deset tisíc let, ale K-vlak zvládl přesun za pár vteřin. K-bránami se nedalo projít pěšky ani projet autem. Nepropouštěly ani rakety, kulky, světla baterek nebo radiové vlny. Mohly jimi projet jen staré a moudré vlaky Sítě. Překrásné jako barakudy uháněly z jednoho světa na druhý a snily svůj sen o rychlosti a dálkách.

Většina lidí nyní cestovala z jedné hvězdné soustavy do druhé s takovou samozřejmostí, jako by přejížděla mezi čtvrtěmi jednoho města. Zen si ale to kouzlo stále uvědomoval. Té noci jako pokaždé sledoval z okna míhající se světy.

Odbouchnutí. Tarakat: komíny chrlící páru a několik velkých měsíců visících na obloze. (Vlak rychle projel, nezastavil.) *Odbouchnutí.* Letní Nájem: bílé ulice nad zálivem; místo, o němž si lidé jako Zen mohli nechat jenom zdát. *Odbouchnutí.* Tusk: obří plynné planety naklánějící své prstence jako krempy letních klobouků na tyrkysové obloze. Na Tusku byl velký trh. Zen si umínil, že příště půjde raději

sem, než aby ukazoval svůj obličej na Ambersaii moc brzy. Možná by se na chvíli měl držet dál i od celého K-bahnu; na domovské planetě Klín byla spousta věcí, které se daly ukrást.

Ale věděl, že to nedokáže. Jeho sestra Myka o něm řekla, že je rail-head, že potřebuje K-bahn jako drogu. Zen tušil, že měla pravdu. Nejezdil tam a zpět po trati jen proto, aby kradl věci. Cestování ve vlacích prostě miloval. Líbil se mu měnící se výhled z okna, fantastická temnota tunelů i záblesky bran. Nejvíce ze všeho ale miloval úžasné lokomotivy. Každá byla jiná, jedna přísná, druhá přátelská, ale všechny poháněla vpřed stejná čistá radost, jakou při jízdě po kolejích cítil i on.

Lokomotivy nezajímalo, jaký náklad táhnou. Zářivé vozy nebo otlučené nákladní vagony pro ně nepředstavovaly žádný rozdíl. Většinou se ani nestaraly, jaké pasažéry vezou, měly však romantické duše a často se stávalo, že pomáhaly milencům na útěku nebo pohledným zlodějům. Někdy nastoupil do vlaku vrah nebo bankéř prchající s úsporami jiných lidí, a to pak lokomotiva v další stanici upozornila úřady nebo na toho mizeru poslala své vlastní údržbářské pavouky...

O tom všem Zen přemýšlel, když mezihvězdný expres projel poslední bránou a dlouhá temnota tunelu se rozšířila v jeskynní depo plné nákladních kontejnerů, které vypadalo jako město bez oken. Na keramických obkladech se míhaly chladné odrazy a za okny se objevil název stanice. Příjemný ženský hlas vlaku oznámil: „Klín. Konečná stanice. Klín. Všichni vystupovat.“ Zen vyšel na nástupiště a zpozoroval několik údržbářských pavouků, kteří cupitali po střeších vagonů. Napadlo ho, že dron třeba předal vlaku jeho popis, než opustil Ambersai. Možná se ho lokomotiva chystala udat. Možná nebyl dost hezký ani romantický. Nebo soucítila se zlatnicí, kterou Zen okradl. Když krácel po nástupišti, představil si, jak na něj ti mnohonozí roboti skáčou, táhnou ho pryč pomocí mechanických klepet nebo ho prostě drží a čekají, až dorazí místní strážci zákona.

Nic z toho se nestalo. Nechal se jen unést svým strachem jako jeho matka. *Měl bych si to víc hlídat*, pomyslel si. Věděl, kam až ho bujná fantazie může zavést. Pavouci se věnovali své práci, kontrolovali spráhu a opravovali škrábance v nátěru vlaku. Zen vyšel ze stanice výstupními turnikety v malém houfu cestujících, kteří za sebou vlekli zavazadla a nevypadali právě nadšeni tím, že vystoupili na Klínu.

Zenovo město připomínalo srázný příkop. Domy a továrny na Klínu byly namačkány na sebe jako úložné bedny po obou strmých svazích více než kilometr hlubokého kaňonu na světě jedné brány nazývaném Angkat, jehož povrch sužovaly nepřetržité bouře. Prostor zde byl vzácný, proto se budovy tísnily na každém dostupném převisu, těsně přiléhaly k úbočím a mačkaly se na mostech klenoucích se nad propastí mezi protilehlými stěnami kaňonu. Tuto propast naplňovaly prověšené kabely, pohupující se neonové značky, smog, špinavý déšť, poletující rotory vzdušných taxíků, přívozů a podnikové přepravy. Mezi nacpanými budovami pěnílo tisíc vodopádů, které se hluboko dole vlévaly do řeky a přizvukovaly svým řevem lomozu průmyslové zóny. Klínu se podle nich přezdívalo Hřmící Město.

Zenovi bylo teprve deset standardních let, když sem s matkou a Mykou přišel. Před Klínem žili na Santheraki, předtím ještě na Qalatu a už si ani nevzpomínal, kde všude ještě; těch světů bylo tolik, že mu splývaly v rozmazaný obraz laciných pokojů a měnících se obloh. Obvykle ta místa opouštěli ve spěchu. Vždy utíkali před lidmi, kteří je podle matky pronásledovali. Ale od té doby, co se dostali na Klín, Zen a Myka pochopili, že ti lidé byli pouze zlé sny vycházející z matčiny představitosti. Něco jako „myšlenkové vlny“, které občas viděla vystupovat ze stěn a oken. Zůstali tedy zde a starali se o matku, jak nejlépe uměli. Myka si našla práci v továrně. Zen si vybral cestu snadněji vydělaných peněz.

I když ne až *tak* snadnou cestu. Pronásledování na ambersaiském bazaru jím dost otrásl. Když vyšel ze stanice, stále cítil, jak tíha ná-

hrdelníku táhne jeho kabát na jedné straně dolů. Jako by mu měl přinést smůlu. Chtěl se ho zbavit, proto zamířil neonovými kalužemi a bílým šumem vodopádů na ulici, kde měl svůj obchod strýček Broučník. Nevšiml si dronu, který ho sledoval a zaměřoval kamerami skrz déšť, vodní tříšť a davy.

Strýček Broučník nebyl ve skutečnosti ničím strýčkem. Technicky vzato vlastně nebyl ani „on“. Byl mníškem, kolonií velkých hnědých brouků těsně přimknutých k sobě a tvořících tvar lidské postavy pomocí hrubé kostry z klacíků, provázků a kuřecích kostí. *Musejí jich být miliony*, pomyslel si Zen, když stál v malé, šeré kanceláři za obchodem a v ruce držel náhrdelník. Zpod umazaného roucha z pytloviny na „těle“ strýčka Broučníka se ozýval šustivý zvuk. Ve stínu kapuce byl vidět obličej z papírového vosího hnízda, který připomínal indickou placku čapátí se třemi vydloubanými dírami – dvěma pro oči a jednou pro rozšklebená ústa s lesknoucími se těly brouků, kteří se hemžili a rojili v temnotě za nimi. Zvuk, který vycházel z otvoru pro ústa, vznikal třením tisíců pilovitých nožek o sebe.

„To je ale pěkný kousek, Zene. Lepší než ta veteš, co mi obvykle nosíš.“ Z děr v masce kývala na Zena dlouhá černá tykadla. Většina mníšků trávila čas cestováním po K-bahnu na nekonečné, záhadné pouti. Bylo neobvyklé vidět některého z nich za pultem obchodu. Strýček Broučník v tom byl dobrý; uměl smlouvat stejně jako člověk. „Dvě stě,“ zabzučel.

To bylo přinejmenším o sto méně, než v co Zen doufal, ale byl unavený a chtěl se toho náhrdelníku zbavit. Položil ho tedy na umaštěný pult strýčka Broučníka. Z rukávu pytlavinového roucha se vysunul hrubý obrys ruky tvořené hmyzem a sebral náhrdelník. Zen vyšel z obchodu a počítal bankovky v balíčku. Každá z nich nesla videoportrét usmívajícího se císaře. Zen zamířil domů a cítil se jako po každé, když dokončil práci – jako by se byl na chvíli volně proletět a teď se znovu vracel do klece.

Nenapadlo ho se ohlédnout. Neviděl dron, jak sestupuje z neonové mlhy na střechu obchodu strýčka Broučníka. Pak se ostře zablesklo, z obchodu se ozvalo krátké břinknutí a dron znovu vyletěl ven. Vznášel se venku, dokud se neobjevila dívka v červené pláštěnce. Pohlédla na něj, dron změnil sklon rotorů a vyrazil za Zenem. Dívka ho následovala pěšky.